NORAKSTS
Lieta Nr. A42393506
A 2120-07/7

SPRIEDUMS
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2007. gada 23.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese V.Zommere,

piedalījās: pieteicējs *L.S.*,
atbildētājs - Latvijas Republiku pārstāvošā iestāde – Valsts policijas Rīgas pilsētas galvenās policijas pārvalde, kuru uz pilnvaras pamata pārstāvēja Inga Daniva,

atklātā tiesas sēdē 2007.gada 08.novembrī Rīgā, Antonijas ielā 6 izskatīja administratīvo lietu *L.S.* pieteikumā par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 03.maija lēmuma Nr.914 atcelšanu konstatēja:

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 16.aprīlī *L.S.* tika sastādīts administratīvo pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB105113 par Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkta prasību pārkāpumu.

[1.1] Administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēts, ka *L.S.* 2006.gada 16.aprīlī, plkst. 20:55, Rīgā vadīja transportlīdzekli BMW 320, valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, pa Krasta ielu, no Salu tilta puses, Puškina ielas virzienā, ar ātrumu 76 kilometri stundā (km/h), ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā, pie atļautā ātruma 50 km/h. Minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu,- 71 km/h. Ātrums fiksēts ar ātruma mērierīci „Stalker" Nr.29259.

[1.2] Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk –LAPK) $149.^{8}$ panta sestās daļas nosacījumiem, Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2.bataljona jaunākais inspektors *J.L.* pieņēma lēmumu sodīt *L.S.* ar naudas sodu 20 LVL (divdesmit latu) apmērā.

[1.3] 2006.gada 21.aprīlī *L.S.* pārsūdzēja pieņemto lēmumu Nr.050/PB105113 augstākajai amatpersonai.

[1.4] Ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 3.maija lēmumu Nr.914 *L.S.* iesniegums noraidīts un piemērotais sods atstāts negrozīts.

[2] 2006.gada 19.maijā *L.S.* (turpmāk arī pieteicējs) iesniedzis pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā par Latvijas Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 3.maija lēmuma Nr.914 (turpmāk arī Lēmums) atcelšanu.

[2.1] Pieteicējs pieteikumā norāda, ka 2006.gada 16.aprīlī ap plkst. 21:00 ar viņam piederošo automašīnas marku BMW, ar valsts numura zīmi */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, braucis pa Krasta ielu uz centra pusi ar aptuveno ātrumu 55 km/h (ceļa zīmes 518 darbības zonā pie atļautajiem 50 km/h). Braucot plūsmā kopā ar citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, netālu no Krasta un Puškina ielas stūra viņu apturēja ceļu policijas inspektors.

Pie viņa pienācis policijas inspektors, sasveicinājies un, nestādoties priekšā (nenosaucot amatu, uzvārdu un apturēšanas iemeslu), palūdza uzrādīt dokumentus, ko arī izdarījis. Policijas inspektors mērīšanas ierīci (Stalker radars Nr.29259), uz kuras bija ātrums 76 km/h. Acīmredzami ceļu policijas inspektors uzrādījis kāda cita ceļu satiksmes dalībnieka ātrumu, jo pieteicēja braukšanas ātrums bijis ap 55 km/h.

[2.2] 2006.gada 16.aprīlī inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB 105113, norādot, ka 2006.gada 16.aprīlī plkst. 21:00 *L.S.* vadījis automašīnu BMW 320, v/n */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/* pa Krasta ielu no Salu tilta puses Puškina ielas virzienā ar ātrumu 76 km/h, 518. ceļa zīmes darbības zonā, pie atļautā ātruma 50 km/h un iespējamais minimālais ātrums varēja būt 71 km/h. Ātrums fiksēts ar Stalker mērierīci Nr.29259,

[2.3] *L.S.* nepiekrīt augšminētajam Lēmumam šādu apsvērumu dēļ:

[2.3.1] Ir ievērojis braukšanas ātrumu un nav pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu prasības, jo braukšanas ātrums bija ap 55 km/h. Tā kā līdz ar viņu bija arī citi ceļu satiksmes dalībnieki, iespējams, ka policijas inspektors uzrādījis cita ceļu satiksmes dalībnieka ātrumu, jo nekādu pārliecinošu atbildi no ceļu policijas inspektora nav saņēmis.

[2.3.2] Kad ceļu policijas inspektors apturējis, viņš tikai sasveicinājies un uzreiz palūdzis uzrādīt braukšanas vadītāja apliecību un tehnisko pasi, taču nestādījās priekšā un nepaziņoja apturēšanas iemeslu, kā to nosaka Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra instrukcijas Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 49.punkts.

[2.3.3] Uzrādot pēc pieteicēja lūguma ātruma mērierīces (radara Nr.29259) verificēšanas uzlīmi, konstatējis, ka tā neatbilst normatīvo aktu prasībām. Saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 15.marta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" 2.2.punkta prasībām, kas nosaka, ka braukšanas ātruma kontrolei izmanto ierīces, kurām veikta pirmreizējā vai atkārtotā verificēšana un saņemts verificēšanas sertifikāts un uzlīme (uzlīmei jābūt redzamā vietā uz ierīces) saskaņā ar normatīvajiem aktiem par mērījumu vienotību. Līdzīgu prasību nosaka arī Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30. decembra instrukcijas Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 34.1.punkts, kurā ir noteikts, ka ceļu policijas darbiniekam, uzsākot darbu ar tehnisko mērīšanas ierīci, jāpārliecinās, ka nav beidzies tās verificēšanas sertifikāta derīguma termiņš (norādīts uzlīmē uz ierīces). Izrādījās, ka ierīces lietošanas termiņš beidzies jau 2005.gadā. Mēnesi uz verificēšanas uzlīmes nevarēja skaidri saskatīt nodiluma dēļ, arī pats ceļu policijas inspektors nevarēja noteikt, kāds mēnesis ir norādīts uz uzlīmes, it kā augusts vai septembris. Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumu Nr.334 „Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts" 2.punkta tabulas 12.2.punktā ir noteikts, ka radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei verificēšanas periodiskums ir reizi gadā. Likuma „Par mērījumu vienotību" un citu normatīvo aktu izpratnē šāds radars nevar tikt izmantots ātruma kontrolei. Nevar lietot ātruma mērierīci, kurai nav veikta normatīvajos aktos noteiktā verificēšana.

[2.3.4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 84.pantu administratīvais akts būtu atzīstams par prettiesisku, jo tas neatbilst tiesību normu prasībām. Saskaņā ar Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.panta pirmo daļu protokolā par administratīvo pārkāpumu ir jānorāda normatīvo aktu un normu, kas paredz atbildību par šo pārkāpumu. Protokolā ir norādīts, ka pārkāpts ir Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk tekstā CSN) 114.punkts un atbildība paredzēta LAPK 149.[8] panta sestajā daļā. Taču šeit var saskatīt ļoti būtisku pretrunu, jo kā jau norādīts pašā protokolā fiksētais ātrums ir 76 km/h un atbildība ir piemērota saskaņā ar to tiesību normu, kas paredz atbildību par braukšanas ātrumu 71 km/h (vēl jo vairāk, ka pats policijas inspektors protokolā norāda, ka tas iespējamais minimālais ātrums, kas varēja būt).

Vērš uzmanību, ka Ministru kabineta 2005.gada 15.marta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" 4.1.1.punktā par tehniskajām prasībām ierīcēm ir noteikts, ka ierīces kļūda ekspluatācijas apstākļos nepārsniedz ātruma mērījumam līdz 100 km/h - 6 km/h. Tas nozīmē, ja fiksētais ātrums ir 76 km/h, tad, atņemot 6 km/h ierīces kļūdas varbūtības svārstību, reālais pārkāpums varētu būt 70 km/h. Par braukšanas ātrumu 70 km/h atbildība ir paredzēta citā tiesību normā (LAPK 149.8. panta otrajā daļā). Līdz ar to iestāde nav ievērojusi Administratīvā procesa likuma 10.pantā nostiprināto tiesiskās paļāvības principu, kā arī administratīvajā aktā ir atsauce uz nepareizu tiesību normu, tādējādi tas ir prettiesisks un atceļams pilnā apmērā.

[2.3.5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 4.panta otro daļu, administratīvajā procesā piemēro arī vispārējos tiesību principus, kuri atklāti, atvasināti vai attīstīti iestāžu praksē vai tiesu judikatūrā, kā arī tiesību zinātnē. Atbildētāja 2006.gada 22.marta lēmumā Nr.660 administratīvā lietā par CSN pārkāpumu, adresātam nelabvēlīgs lēmums tika atcelts, pamatojoties uz to, ka, ja reiz pārkāpums nav fiksēts ar video ierīci, tad nav objektīvu pierādījumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un tādējādi visas šaubas vērtējamas par labu adresātam, kā rezultātā lieta tika izbeigta.

[2.3.6] Ceļu policijas izmantotie Stalker radari nav pietiekami objektīvs pierādījums administratīvo sodu piemērošanai, jo tie nevar parādīt konkrētas automašīnas ātrumu.

[3] Atbildētājs Administratīvajā rajona tiesā iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un norāda, ka

[3.1] Lēmums tika pieņemts, vadoties pēc sekojošiem faktiem, kas LAPK 243.panta izpratnē uzskatāmi par pierādījumiem un, saskaņā ar LAPK 244. panta nosacījumiem, novērtējami pēc amatpersonas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas: administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB105113; Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2. bataljona jaunākā inspektora *J.L.* ziņojums; *L.S.* iesniegums;

[3.2] *L.S.* iesnieguma izskatīšanas gaitā, tika uzaicināts Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2. bataljona jaunākais inspektors *J.L.*, un no viņa pieņemts ziņojums par lietas faktiskajiem apstākļiem.

Inspektors *J.L.* dienesta ziņojumā norāda, ka 2006.gada 16.aprīlī Rīgā, Krasta ielā 5, pildīja dienesta pienākumus kopā ar inspektoru *A.M.*, veica braukšanas ātruma kontroli. Plkst.20:55 ievēroja transportlīdzekli BMW 320, valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, kas brauca pa Krasta ielu, no Salu tilta

puses, Puškina ielas virzienā. Ar ātruma mērīšanas ierīci „Stalker" Nr.29259 jaunākais inspektors *J.L.* divas reizes fiksēja dotā transportlīdzekļa braukšanas ātrumu - 76 km/h, ceļa zīmes Nr.518. „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā, pie atļautā ātruma 50 km/h. Dotais transportlīdzeklis, dotajā laika posmā, ceļu satiksmē bija vienīgais. No viņa dislokācijas vietas līdz dotajam transportlīdzeklim, attālums bija no 100 līdz 120 metriem, un nebija nekādu šķēršļu fiksēt doto braukšanas ātrumu. Jaunākais inspektors *J.L.* doto transportlīdzekli apturēja, pienākot klāt un stādoties priekšā, palūdza vadītājam uzrādīt dokumentus, kā arī paskaidroja apturēšanas iemeslu un uzrādīja mērīšanas ierīces „Stalker" Nr.29259 fiksēto braukšanas ātrumu. Bez tam jaunākais inspektors *J.L.* norāda, ka uzlīme uz ātruma mērierīces „Stalker" Nr.29259 ir derīga. Par doto pārkāpumu sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB105113.

[3.3] No Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas izdotā un apstiprinātā verificēšanas sertifikāta Nr.E1041V05 izriet, ka radars „Stalker" Nr.29259 autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu (sertifikāts derīgs līdz 2006.gada 01.jūnijam).

Ātruma mērierīce „Stalker' pilnībā atbilst 1997.gada 27.februāra likuma „Par mērījumu vienotību" prasībām, kā arī Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumu Nr.334 „Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts" un Ministru kabineta 1998.gada 31 .augusta noteikumu Nr.335 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" prasībām.

Izmantotā ātruma kontroles mērierīce un tās pielietošana veikta saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 15.marta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" prasībām, kas izdoti saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.4. pantu.

Saskaņā ar Latvijas Nacionālā Metroloģijas centra Mērīšanas līdzekļu tipa apstiprinājuma Sertifikāta Nr.417-1, no 2004.gada 16.aprīļa un saskaņā ar šā sertifikāta pielikumu, ātruma mērierīces ekspluatācijas režīmā pieļaujamā kļūda līdz 100 km/h – 5 km/h.

[3.4] Nav pamata apšaubīt augstāk minētā policijas darbinieka sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai policijas darbinieks apturētu tieši iesniedzēja vadīto transportlīdzekli, ja viņš nepārkāpa pieļaujamo braukšanas ātrumu, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja iesniegto pieteikumu uz tajā norādītajiem argumentiem. Atbildētāja pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina uz Lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādītiem motīviem.

Motīvu daļa

[5] Noklausoties tiesas sēdē sniegtos administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, objektīvi izvērtējot lietas apstākļus un iesniegtos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikumu jāatsaka apmierināt.

[6] Tiesa lietā konstatēja šādus apstākļus:

[6.1] 2006.gada 16.aprīlī *L.S.* sastādīts administratīvo pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PB105113 par CSN 114.punkta prasību pārkāpumu.

[6.2] Administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēts, ka *L.S.* 2006.gada 16.aprīlī, plkst. 20:55, Rīgā vadīja transportlīdzekli BMW 320, valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, pa Krasta ielu, no Salu tilta

puses, Pušķina ielas virzienā, ar ātrumu 76 km/h, ceļa zīmes Nr.518 „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā, pie atļautā ātruma 50 km/h. Minimālais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu,- 71 km/h. Ātrums fiksēts ar ātruma mērierīci „Stalker" Nr.29259.

[6.3] Saskaņā ar LAPK 149.[8] panta sestās daļas nosacījumiem Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2.bataljona jaunākais inspektors *J.L.* pieņēma lēmumu sodīt *L.S.* ar naudas sodu 20 LVL (divdesmit latu) apmērā.

[6.4] 2006.gada 21.aprīlī *L.S.* pārsūdzēja pieņemto lēmumu Nr.050/PB105113 augstākajai amatpersonai. Ar Lēmumu *L.S.* iesniegums noraidīts un piemērotais sods atstāts negrozīts.

[6.5] Pieteicējs nepiekrīt Lēmumam un norāda, ka ir ievērojis braukšanas ātrumu un nav pārkāpis CSN prasības, jo braukšanas ātrums bija ap 55 km/h. Tā kā līdz ar viņu bija arī citi ceļu satiksmes dalībnieki, iespējams, ka policijas inspektors uzrādījis cita ceļu satiksmes dalībnieka ātrumu. Norāda, ka Ceļu policijas izmantotie Stalker radari nav pietiekami objektīvs pierādījums administratīvo sodu piemērošanai, jo tie nevar parādīt konkrētas automašīnas ātrumu. Pieteicējs norāda arī uz procesuāliem pārkāpumiem administratīvā soda piemērošanā.

[7] Lēmums, ar kuru pieteicējs sodīts ar 20 latu naudas sodu par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.[8] panta sestajā daļā, ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts, un kā tādam tam jāatbilst Administratīvā procesa likuma 67.pantam, kā arī, ņemot vērā, ka minētajā administratīvajā aktā uzlikts administratīvais sods, tā izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā (LAPK), ievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 7.pantu, nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā. Lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību. Pilnvarotās iestādes un amatpersonas administratīvās ietekmēšanas līdzekļus piemēro savas kompetences ietvaros, stingrā saskaņā ar likumu. Līdz ar to ir pārbaudāma gan procesuālo tiesību normu ievērošana, gan arī materiālo tiesību ievērošana administratīvā pārkāpuma lietā.

LAPK 149.[8] panta sestā daļa, pēc kuras sodīts pieteicējs, paredz atbildību par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 – 30 kilometriem stundā, ja tas izdarīts apdzīvotā vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi. Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka pieteicējs pārkāpis CSN 114. punktu, kurā noteikts, ka apdzīvotā vietā transporta līdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h.

LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

[8] No lietas materiāliem izriet, ka 2006.gada 16.aprīlī inspektors sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB 105113, norādot, ka 2006.gada 16.aprīlī plkst. 21:00 *L.S.* vadījis automašīnu BMW 320, v/n */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/* pa Krasta ielu no Salu tilta puses Puškina ielas virzienā ar ātrumu 76 km/h, 518. ceļa zīmes darbības zonā, pie atļautā ātruma 50 km/h un iespējamais minimālais ātrums varēja būt 71 km/h. Ātrums fiksēts ar Stalker mērierīci Nr.29259.

Atbildētājs norāda, ka Lēmums pieņemts, vadoties pēc faktiem, kas LAPK 243. panta izpratnē uzskatāmi par pierādījumiem un, saskaņā ar LAPK 244. panta

nosacījumiem, novērtējami pēc amatpersonas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas, proti, no administratīvā pārkāpuma protokola un lēmuma Nr.050/PB105113; Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākā inspektora *J.L.* ziņojuma; *L.S.* iesnieguma.

Savukārt pieteicējs uzskata, ka Ceļu policijas izmantotie Stalker radari nav pietiekami objektīvs pierādījums administratīvo sodu piemērošanai, jo tie nevar parādīt konkrētas automašīnas ātrumu.

Tādējādi lietā ir strīds par to, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, proti, vai pieteicējs, vadot automašīnu, ir pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu par 21-30 kilometriem stundā, proti, vai radara fiksētais ātrums atbilda pieteicēja vadītās automašīnas faktiskajam ātrumam un vai ceļu policijas inspektors pareizi fiksēja automašīnu, kurai radars uzrādīja attiecīgo braukšanas ātrumu.

[9] Pieteicējs policijas izmantotos Stalker radarus uzskata kā nepietiekami objektīvus pierādījumus un norāda, ja reiz pārkāpums nav fiksēts ar video ierīci, tad nav objektīvu pierādījumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un tādējādi visas šaubas vērtējamas par labu adresātam.

Tiesa atzīst par nepamatotu pieteicēja argumentu, ka ziņas, kas iegūtas ar radaru Stalker, vispār nav izmantojamas par pierādījumu administratīvā pārkāpuma lietā, bet pārkāpums būtu pierādāms tikai ar video radaru.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.[4] pantu noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Ceļu policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm. Atbilstoši likuma "Par policiju" 10.pantam viens no policijas pamatuzdevumiem ir nodrošināt kārtību uz ceļiem. Minētais uzdevums ir izpildāms, konstatējot ceļu satiksmes pārkāpumus un nosakot par tiem atbildību atbilstoši LAPK normām.

LAPK 243.panta pirmajā daļā noteikts, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Atbilstoši šā panta otrajai daļai šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskajiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, video un tamlīdzīgi).

Tādējādi secināms, ka tiesību normas nosaka iespējamos līdzekļus, ar kuriem konstatējams administratīvais pārkāpums un kuri to pierāda. Tajā pašā laikā konkrēta pierādīšanas līdzekļa trūkums (ja vien tiesību normas tieši nenosaka konkrētu līdzekļu izmantošanu pierādījumu nostiprināšanai) pats par sevi nenozīmē, ka administratīvais pārkāpums nav konstatējams. Vēl jo vairāk, tas nevar būt pamats personas atbrīvošanai no atbildības, ja pārkāpums konkrētās personas darbībās ir konstatējams ar citiem pierādīšanas līdzekļiem. Šādā gadījumā ir jāvērtē esošo pierādīšanas līdzekļu pietiekamība, lai noteiktu konkrētās personas vainu un atbildību.

[10] Ņemot vērā minēto, tiesas ieskatā tāda pārkāpumu fiksējoša tehniskā līdzekļa kā video radara izmantošanas trūkums, uz ko norādījis pieteicējs, konkrētajā gadījumā pats par sevi nenozīmē, ka pārkāpums pieteicēja darbībās nav konstatējams.

Ārējie normatīvie akti nenosaka, ka transportlīdzekļa braukšanas ātrums būtu konstatējams tieši ar video tehniskajiem līdzekļiem.

Nav ņemams vērā šajā sakarā pieteicēja norādītais, ka atbildētāja 2006.gada 22.marta lēmumā Nr.660 administratīvā lietā par CSN pārkāpumu, adresātam nelabvēlīgs lēmums tika atcelts, pamatojoties uz to, ka, ja reiz pārkāpums nav fiksēts ar video ierīci, tad nav objektīvu pierādījumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un tādējādi visas šaubas vērtējamas par labu adresātam, kā rezultātā lieta tika izbeigta.

Minētajā lietā bija pavisam citi faktiskie apstākļi, pie tam strīds nebija par ātruma mērījuma, kas veikts ar radaru Stalker.

Pieteicēja norādītajā lietā atbildētājs administratīvo lietvedību izbeidzis uz tā pamata, ka lietā nebija citi pierādījumi, kas apliecinātu administratīvā pārkāpuma izdarīšanu. Konkrētajā lietā ir citi pierādījumi, ar kuriem konstatēts administratīvais pārkāpums.

[11] Cita starpā pieteicējs norādījis, ka, uzrādot ātruma mērierīces (radara Nr.29259) verificēšanas uzlīmi, konstatējis, ka tā neatbilst normatīvo aktu prasībām. Izrādījies, ka ierīces lietošanas termiņš beidzies jau 2005.gadā. Mēnesi uz verificēšanas uzlīmes nevarēja skaidri saskatīt nodiluma dēļ, arī ceļu policijas inspektors nevarēja noteikt, kāds mēnesis ir norādīts uz uzlīmes, augusts vai septembris.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 15.marta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" 2.2.punkta prasībām, kas nosaka, ka braukšanas ātruma kontrolei izmanto ierīces, kurām veikta pirmreizējā vai atkārtotā verificēšana un saņemts verificēšanas sertifikāts un uzlīme (uzlīmei jābūt redzamā vietā uz ierīces) saskaņā ar normatīvajiem aktiem par mērījumu vienotību. Līdzīgu prasību nosaka arī Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30. decembra instrukcijas Nr. 22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 34.1.punkts, kurā ir noteikts, ka ceļu policijas darbiniekam, uzsākot darbu ar tehnisko mērīšanas ierīci, jāpārliecinās, ka nav beidzies tās verificēšanas sertifikāta derīguma termiņš (norādīts uzlīmē uz ierīces). Ministru kabineta 1998.gada 31.augusta noteikumu Nr.334 „Valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu saraksts" 2.punkta tabulas 12.2.punktā ir noteikts, ka radaru autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei verificēšanas periodiskums ir reizi gadā. Likuma „Par mērījumu vienotību" un citu normatīvo aktu izpratnē šāds radars nevar tikt izmantots ātruma kontrolei. Nevar lietot ātruma mērierīci, kurai nav veikta normatīvajos aktos noteiktā verificēšana.

Tomēr konkrētajā lietā nav pierādījumu, ka inspektors būtu lietojis ātruma mērierīci, kurai nebūtu veikta normatīvajos aktos noteiktā verificēšana.

Izmantotās mērierīces atbilstību tiesību normās noteiktajām prasībām apliecina verificēšanas sertifikāts.

Tiesa atzīst, ka policijas darbinieki, mērot pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu, ir izmantojuši normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā sertificētu radaru, ko apliecina 2005.gada 02.jūnijā izsniegtais verificēšanas sertifikāts Nr.E1041V05 par "Stalker" Nr.29259 radara transportlīdzekļa ātruma kontrolei derīgumu.

Tādējādi secināms, ka radara Stalker iegūtais mērījums ir izmantojams lietā kā pierādījums. Lietā arī nav strīda par to, ka radars, ar kuru veikts mērījums, nav aprīkots ar laika kontroli, tajā netiek uzrādīta konkrētā automašīna, kuras ātruma mērījums veikts. Tādējādi policijas darbinieka fiksētais ātruma mērījums jāvērtē kopsakarā un saistībā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem.

Tāpat kā jebkuram citam pierādījumam, arī ar radaru Stalker iegūtām ziņām nav iepriekš noteikta spēka. Konkrētos lietas apstākļos tas ir vērtējams kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā.

[12] Tiesa secina, ka administratīvā soda piemērošanā atbildētājs ievērojis LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Atbildētājs, atkārtoti izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējis izdarīto pārkāpumu, pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā, kā arī izvērtējis pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

L.S. iesnieguma izskatīšanas gaitā uzaicināts Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2. bataljona jaunākais inspektors *J.L.*, un no viņa pieņemts ziņojums par lietas faktiskajiem apstākļiem.

Pieteicējs sūdzībā iestādei un pieteikumā tiesai apgalvo, ka braucis ar ātrumu aptuveni 55 kilometri stundā. Ar radaru fiksēts ātrums 76 kilometri stundā. Administratīvā pārkāpuma protokolā pieteicējs norādījis, ka protokolam nepiekrīt, paskaidrojumus sniegs vēlāk. Tādējādi protokolā pieteicējs nav uzreiz norādījis, ar kādu ātrumu braucis, kā arī citus apstākļus, kāpēc inspektors būtu kļūdījies, nosakot pieteicēja automašīnas ātrumu..

Inspektors *J.L.* dienesta ziņojumā norāda, ka 2006.gada 16.aprīlī Rīgā, Krasta ielā 5, pildīja dienesta pienākumus kopā ar inspektoru *A.M.*, veica braukšanas ātruma kontroli. Plkst.20:55 ievēroja transportlīdzekli BMW 320, valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, kas brauca pa Krasta ielu, no Salu tilta puses, Pušķina ielas virzienā. Ar ātruma mērīšanas ierīci „Stalker" Nr.29259 jaunākais inspektors *J.L.* divas reizes fiksēja dotā transportlīdzekļa braukšanas ātrumu - 76 km/h, ceļa zīmes Nr.518. „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā, pie atļautā ātruma 50 km/h. Dotais transportlīdzeklis, dotajā laika posmā, ceļu satiksmē bija vienīgais. No viņa dislokācijas vietas līdz dotajam transportlīdzeklim, attālums bija no 100 līdz 120 metriem, un nebija nekādu šķēršļu fiksēt doto braukšanas ātrumu. Jaunākais inspektors *J.L.* doto transportlīdzekli apturēja, pienākot klāt un stādoties priekšā, palūdza vadītājam uzrādīt dokumentus, kā arī paskaidroja apturēšanas iemeslu un uzrādīja mērīšanas ierīces „Stalker" Nr.29259 fiksēto braukšanas ātrumu. Bez tam jaunākais inspektors *J.L.* norāda, ka uzlīme uz ātruma mērierīces „Stalker" Nr.29259 ir derīga. Par doto pārkāpumu sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PB105113.

[13] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Ņemot vērā iepriekš minēto un izvērtējot tiesas sēdē pieteicēja sniegtos paskaidrojumus pēc savas iekšējās pārliecības, tiesa apšauba pieteicēja paskaidrojumu ticamību. Šajā gadījumā lielāka ticamība dodama policijas inspektora ziņojumam un radara "Stalker" uzrādītajiem mērījumiem

Likums par policiju un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss deleģē policijas darbiniekiem tiesības fiksēt administratīvos pārkāpumus un sastādīt administratīvos protokolus. Tiesa uzskata, ka, fiksējot pārkāpumu un sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas darbinieki rīkojušies savas kompetences ietvaros. Lietā nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, kā arī apstākļi, kas liecinātu, ka ceļu policijas inspektori ir tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā personīgu motīvu dēļ. Turklāt, kā norādījis policijas inspektors, mērījums veikts divas reizes. Šādos apstākļos tiesas ieskatā nav pamatots pieteicēja arguments, ka ar radaru varēja tikt fiksēts citas automašīnas ātrums.

Tiesa norāda, ka nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka un tas nesaista iestādi un tiesu. Tādējādi fakts, ka ziņas sniegusi valsts amatpersona, pats par sevi nenozīmē, ka šīs ziņas ir patiesas. Tai pašā laikā, lai amatpersonas (tāpat kā jebkuras citas personas) sniegtās ziņas atzītu par nepatiesām, nepieciešams konstatēt apstākļus vai iemeslus, kas likuši nepatiesas ziņas sniegt. Arī ja pastāv zināmas (vairāk vai mazāk pamatotas) šaubas par ziņu patiesumu, tās var tikt vērtētas kritiski, it īpaši gadījumā, ja tās var būt pamats personas sodīšanai. Konkrētajā gadījumā tiesa lietā nesaskata nevienu apstākli vai iemeslu, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieks, sniedzot paskaidrojumu un liecības, būtu kļūdījies vai apzināti sniedzis nepatiesas. Turpretī pieteicējs ir ieinteresēts noliegt pārkāpumu, lai izvairītos no soda.

[14] Pieteicējs arī norādījis uz piemēroto radara kļūdu, aprēķinot braukšanas ātrumu. Uzskata, ka šajā gadījumā kā ierīces pieļaujamā kļūda bija jāpiemēro 6 km/h, jo saskaņā Ministru kabineta 2005.gada 15.marta noteikumu Nr.194 „Prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm" 4.1.1.punktā par tehniskajām prasībām ierīcēm ir noteikts, ka ierīces kļūda ekspluatācijas apstākļos nepārsniedz ātruma mērījumam līdz 100 km/h - 6 km/h.

Pieteicējs uzskata, ka tādā gadījumā, ja fiksētais ātrums ir 76 km/h, tad, atņemot 6 km/h ierīces kļūdas varbūtības svārstību, reālais pārkāpums varētu būt 70 km/h. Par braukšanas ātrumu 70 km/h atbildība ir paredzēta citā tiesību normā (LAPK 149.^{8} panta otrajā daļā). Uzskata, ka iestāde nav ievērojusi Administratīvā procesa likuma 10.pantā nostiprināto tiesiskās paļāvības principu, kā arī administratīvajā aktā ir atsauce uz nepareizu tiesību normu, tādējādi tas ir prettiesisks un atceļams pilnā apmērā.

Tiesa nepiekrīt šādam minēto Ministru kabineta noteikumu punkta tulkojumam un noraida šo pieteicēja argumentu kā nepamatotu.

Ministru kabineta 2005.gada 15.marta noteikumi Nr.194 cita starpā nosaka tehniskās prasības braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm, tai skaitā ierīces kļūdu, konkrētajā gadījumā nosakot, ka mērījumam līdz 100 km/h nedrīkst pārsniegt 6 km/h. Tiesas ieskatā šī ir maksimāli pieļaujamā kļūda, lai mērierīci vispār atzītu par derīgu un izmantojamu ātruma mērīšanai, bet tas nenozīmē, ka konkrētām mērierīcēm nevarētu būt mazāka pieļaujamā kļūda.

Kā norāda atbildētājs, tad saskaņā ar Latvijas Nacionālā Metroloģijas centra Mērīšanas līdzekļu tipa apstiprinājuma Sertifikāta Nr.417-1 (no 2004.gada 16.aprīļa) pielikumu, ātruma mērierīces ekspluatācijas režīmā pieļaujamā kļūda ātruma mērījumam līdz 100 km/h ir līdz 5km/h.

Tādējādi ņemama vērā konkrētās ātruma mērierīces pieļaujamā mērījumu kļūda, nevis Ministru kabineta noteikumos noteiktā maksimāli pieļaujamā kļūda. Šajā sakarā pieteicējs arī nepamatoti atsaucas uz tiesiskās paļāvības principu.

Minētais princips ir ietverts Administratīvā procesa likuma 10.pantā. Tajā noteikts, ka privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Savukārt iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir atzinis - lai noskaidrotu, vai tiesiskā paļāvība ir vai nav jāņem vērā, jāatbild uz trīs jautājumiem: 1) vai bija kaut kas, uz ko varēja paļauties, 2) vai attiecīgā persona tiešām uz to paļāvās, 3) vai attiecīgā personas paļāvība ir aizsardzības vērta *(sk. 2005.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-93 13.punktu)*.

Šajā gadījumā pieteicējam nav uz ko paļauties, jo iepriekš minētie Ministru kabineta noteikumi neparedz ātruma mērījuma ierīcēm konkrētu pieļaujamo kļūdu.

Tādēļ nav pamatots pieteicēja arguments par tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu.

[15] Pieteicējs pieteikumā norādījis, ka policijas inspektors, apturot viņa transportlīdzekli, nav stādījies priekšā.

Likuma "Par policiju" 5.panta ceturtajā daļā noteikts, ka ikreiz, kad policijai nākas ierobežot personu tiesības un brīvības, policijas darbinieks sniedz tām paskaidrojumu, kurā pamato katru konkrēto ierobežojumu. Šādos gadījumos pēc personu pieprasījuma policijas darbiniekam jānosauc savs uzvārds, amats un dienesta vieta, kā arī jāuzrāda dienesta apliecība.

Ceļu policijas inspektors *J.L.* ziņojumā norādījis, ka pēc pieteicēja automašīnas apturēšanas pieteicējam stādījies priekšā un izskaidrojis pārkāpuma būtību. Arī pieteicējs norādījis, ka Ceļu policijas darbinieks uzrādījis radara rādījumu.

Tiesai nav pamata neticēt policijas darbinieka ziņojumā sniegtajām ziņām. No pieteicēja paskaidrojumiem kopumā, ka viņu apturējis Ceļu policijas darbinieks un norādījis uz ātruma pārsniegšanu, kā arī uzrādījis radara rādījumu, nepārprotami ir secināms, ka pieteicējs apzinājās, ka viņu apturējis tieši ceļu policijas darbinieks sakarā ar konkrētu iemeslu, proti, iespējamu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu.

Pieteicējs arī nenorāda, ka būtu pieprasījis policijas darbiniekam nosaukt uzvārdu, amatu, dienesta vietu vai uzrādīt dienesta apliecību, ko policijas darbinieks nebūtu darījis. Šādos apstākļos lietā nav konstatējams pieteicēja tiesību aizskārums.

[16] LAPK $149.^{8}$ panta sestajā daļā noteikts konkrēts sods, kas piemērojams par izdarīto pārkāpumu, proti, pārkāpuma izdarīšanas laikā šā panta redakcija paredzēja naudas sodu 20 latu apmērā, līdz ar to lietderības apsvērumi, uzliekot sodu, nebija nepieciešami.

Tiesa uzskata, ka Lēmums pieņemts, izvērtējot lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošiem loģiskiem secinājumiem. Lēmums atbilst Administratīvā procesa likuma un LAPK noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu, 298.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Noraidīt L.S. pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 03.maija lēmuma Nr.914 atcelšanu.

Tiesas spriedumu 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

S*priedums sastādīts 2007.gada 23.novembrī.*

Tiesnese (paraksts) V.Zommere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese V.Zommere
Rīgā, 2007.gada 23.novembrī.